

PŘÍRODNÍ ROVNOVÁHA

Bez ženské lásky muž nemůže žít. Bez lásky není života. Je to zákon přírody a ženská omezení tady neplatí.

Zklamaná žena hledá viníka především v druhém člověku.

Zklamaný muž hledá viníka především v sobě.

Čím víc stresů se nakupí, tím víc se mění situace ve svůj opak. Muž skoupý na emoce začne být emocionální jako žena a žena zdrcená emocemi začne být bezstarostná jako muž. Co je přes míru, převrací přirozené v nepřirozené. Vede to do záhuby.

Na fyzické úrovni chce muž na nějakou dobu využít ženu a žena ovládnout muže navždy. Vlastnický instinkt je ukazatelem ženské přirozenosti.

Na duchovní úrovni si muž přeje milovat ženu navždy a žena využít muže na nějakou dobu, neboť žena potřebuje emoce. A kromě toho je to v představách současného člověka morální.

V principu byly tyto rozdíly mezi pohlavími vždy, ale v současné etapě vývoje společnosti byly dovedeny do krajnosti. Každá krajnost vede k záhubě. Záhuba znamená zrození něčeho nového.

Morálka je hůl o dvou koncích. Nechodím-li za jinými, nemůže mne nikdo právem obvinít z nemravnosti. Život však ukazuje, že i velmi mravná žena může mít i velmi nemravné dítě. Proč? Což neučila dítě na vlastním příkladu a což byť i jen jednou sešla z cesty? Spočívá to v tom, že taková matka se v duši neustále toulá a vyhledává dobrodružství. Nedokáže milovat svého muže a stýská se jí po velkém citu, ve své fantazii spala s mnoha muži a pravda vyplula na povrch prostřednictvím dítěte. Neobviňujte dítě a poproste je o odpuštění.

Aniž bychom si to uvědomovali, skrz bolest a utrpení hledáme cestu vpřed. Budoucnost představuje úroveň citů, tedy duševního klidu. Kdo se naučí jít správnou cestou, osvobodí se od stresů. Potom nebudou beroucí, zůstanou jen dávající.

Osvobodí-li se člověk od touhy vládnout, přestane i bolestně vnímat svobodu druhého. Materialisticky myslící člověk nemůže pochopit, že s osvobozením stresů dojde k duchovnímu uvolnění. Kdo je duchovně svobodný, toho už nezneklidňuje sociální provázanost manželskými zvyklostmi. Netouží tyto zvyklosti zpřetrhat a dát se na útěk, neboť ho nikdo neovládá. Necítí se jako něčí vlastnictví a manželský svazek ho neleká. Manželství pro něho představuje lekci předestřenou současnou epochou a úspěšným osvojením této lekce může uvést svou duši na vyšší úroveň.

Žárlivost je stres, který postihuje stejně muže a ženy. Ve zjednodušeném pojetí je to nepřátelsky zaměřená obviňující zloba, jež plyne ze strachu „*mne nemá nikdo rád*“. Dříve nebo později se manžel žárliví pokusí ospravedlnovat obvinění vznesená na jeho adresu, každý podle míry své motivace a svého přesvědčení. Dokonce i když ke zradě dochází jen v myšlenkách, partner to vždy pozná.

Nepomůže tady ani sebeobhajoba typu „*vždyť jsem ti téměř nic nevyčítal, jen se podívej, jak se hádají druzí*“. Číše trpělivosti vašeho životního druha přetekla ještě před vámi při rodičovských sporech v dětství, a proto si pro společný život vybral člověka, který se méně brání. Ale to se zmýlil.

Každá žena by měla vědět, že může získat od muže všechno, co bude chtít, dokonce i bude-li si to přát jen v duchu, proto musí své myšlenky formulovat správně, jasně a rozumně. Nerozumnost je bohužel nyní v módě mezi ženami i mezi muži.

Ideálně žena, jež dává, je přijímající, a muž, jenž bere, je dávající.

Avšak v duchu chtějí obě strany vidět v roli dávajícího jen sebe.

Pokud žena, jež dává, přemýšlí o tom, co dostane, je ve skutečnosti beroucí. Jenže i beroucímu berou, a tak žena, která dává své tělo proto, aby něco získala, se zbavuje svého nejcennějšího pokladu.

Pokud si muž, jenž bere, myslí, že vlastně dává, nepřijímá lásku ženy a nebude mít nic, co by mohl dát potom. Pokud muž jako odpověď na takové „dávání“ očekává vděčnost, dostává v nejlepším případě od ženy její tělo, jídlo a čisté prádlo, ale to nejpotřebnější – ženinu lásku – nedostane.

Žena dává sílu lásky a bere si od muže jeho fyzickou sílu.

Muž dává fyzickou sílu a bere si sílu lásky.

Taková rovnováha byla stvořena přírodou, a tak to bylo, je a vždy bude – přinejmenším do konce této civilizace.

PŘÍKLAD ZE ŽIVOTA

Padesátiletá žena, která se u mne léčila se štítnou žlázou, se přišla podělit o neočekávanou radost. Ve srovnání s ní vnímala své vlastní uzdravení jako něco, co si nezaslouží pozornost.

Po dobu dvaceti let její muž ze služebních důvodů jednou za měsíc odjížděl na týden na služební cestu. Pokaždé, když muž odjel, pustila se žena do úklidu bytu. Stírala, vařila a pekla a stále snila o tom okamžiku, kdy se její muž vrátí domů a nakonec někdy řekne: „Miluji tě. Ty jsi tak báječná. Jsi moc krásná a chytrá.“

Stesk po takovýchto slovech se postupně stal tak neúnosným, že se žena začala modlit k Bohu. Její muž však stále mlčel. Byl Estonec – ti zbytečně neztratí ani slůvko. Navenek příkladný rodinný život získal trhliny.

Žena nechápala, že její očekávání byla pro muže donucením, a právě proto její muž jednal stále stejně jako vždy. V situaci donucovaného ze sebe neuměl vypravit ani jedno přívětivé slovo. Žena pokládala za normální, že muž musí milovat pracovitou ženu a jako první vyjádřit svou lásku. To se ovšem nestalo.

Nastal čas, kdy se žena začala zabývat svým vlastním vnitřním zdokonalováním, aby si dala do pořádku zdraví. Zabývala se odpouštěním jeden den, potom druhý a potom se jí zachtělo zajít do kadeřnictví. Jen tak pro vlastní radost. Když přišla domů, uviděla před dveřmi košík jablek, která přinesl jeden dobrý člověk. Bylo třeba udělat povidla a ona se do toho s radostí pustila. Každá hospodyně ví, jak to v kuchyni vypadá, když se vaří povidla. Žena stála u plotny, vařila a přemýšlela, odpouštěla a prosila o odpuštění své myšlenky, lidi, situace, otce s matkou, muže i děti. Nepozorovala, jak čas ubíhá; když se člověk zabývá očistou myšlenek, nastane klid v duši a čas rychle letí. Náhle se v kuchyni objevil její muž, sevřel ženu umazanou od povidel do náruče a nadšeně řekl: „Je tak skvělé být zase doma!“ V těch jeho slovech zaznělo něco většího, než žena doufala kdy uslyšet. Tón, kterým to bylo řečeno, vypovídal o všem.

Žena pochopila, že z panujícího beroucího se nepozorovaně stala milujícím dávajícím. Potřebovala na to jen dvacet let!

NÁSLEDKY NAŠICH CHYB

Člověk se na svět rodí proto, aby se učil.

Lidský duch jiný cíl nemá.

Duch zná vše, co se naučil v předešlých životech, a předvídá svůj budoucí život. Duch ví, že se musí dál učit. Učení probíhá prostřednictvím špatného – tak tomu říkáme. V souladu s cílem svého života si duch s velkou láskou pro sebe vybírá rodiče. Vybírá si právě takové, kteří mu mohou zajistit to špatné, na čem může získávat svou moudrost.

Představte si, že by byla dospělému člověku dána možnost vybrat si dítě z velkého počtu dětí. Vybral by si nějaké horší? A co vy, vy byste si takové vybrali? Dítě si své rodiče vybírá pro to špatné, aby to špatné milovalo a začalo chápat. Jaká to musí být veliká a čistá láska! Tímto způsobem jsme si vybrali své rodiče všichni.

Objevujeme se na tomto světě, abychom napravili to špatné, co rodiče napáchali, a abychom se stali lepšími. Podaří-li se to, splnili jsme svůj životní úkol – duch si osvojil moudrost. Protože utrpení od člověka nikdo *odvrátit* nemůže.

Drazí lidé! Jestlipak chápete, že ještě před narozením přicházíte na svět, abyste milovali své rodiče pro jejich špatnost?

A jenom pro jejich špatnost!

Neboť jenom skrze to špatné přichází to moudré.

Dítě přichází na svět proto, aby opravilo vše, co rodiče udělali nesprávně. Rodiče chtějí, aby dítě neopakovalo jejich chyby, aby vše dělalo správně.

Dítě i rodiče mají tedy naprosto stejný cíl. Pokud by si to obě strany uvědomovaly a chápaly to, nenutili by rodiče dítě dělat to, co dítě udělá stejně. Donucování vyvolává protest a krásný cíl se mění ve svůj opak. Začíná boj mezi dětmi a rodiči. Příčinou je zablokování rozumu strachem „mne nemá nikdo rád“.

Dítě si neuvědomuje, že čím horší rodiče si vybralo, tím víc se v životě chtělo naučit. Pro ně nejsou rodiče špatní, ale ti nejlepší. Čím víc je negativita duchem opravená, tím víc rozumu duch nabývá.

Pokud jste se teď rozhodli, že už se přestanete učit, podepsali jste si svůj rozsudek smrti. Končí-li učení, nastává smrt. A jestli váš duch vidí svůj život jinak než vaše vědomí, čekají kvůli tomu vaše vědomí velká strádání. Poproste svou chybu o odpuštění a vězte, že duch není lenivý. Pravděpodobně znáte starou pravdu, která říká, že hříchy rodičů pocítí představitelé třetího pokolení. Právě rodiče rodičů jsou ti „hříšníci,“ za jejichž chyby jsou trestáni vnuci. Všechny babičky a všichni dědečkové, kteří žijí jako kočka se psem, se mohou „kochat“ svými vnuky a nehledat neexistující viníky ve škole či na ulici.

Příroda dala člověku tak dlouhý život, aby mohl vidět, co jeho ruce stvořily – své vnuky – v dobrém i špatném, a také sám napravit chyby. Ten, kdo to dělá, vidí, že jeho vnuci bez donucování začínají být lepší a odpouštějí.

Jestliže odpouštím babičkám a dědečkům duševní bolest, kterou způsobili mým rodičům, osvobozuji řetězec stresů mých rodičů a sama pocítuji, jak se ve mně šíří duševní klid. Je to velká a blahodárná práce.

Nezapomínejte, že jsou vaši rodiče pro vás věčně žijící duch a duše.

Kdo má ještě žijící rodiče, v každém okamžiku jejich přítomnost pocítuje.

Moje duševní bolest je tedy současně duševní bolestí mé matky, zdraví mé matky je moje zdraví atd.

Tvrdom mého ducha je tvrdost mého otce. Duševní bolest pochází

z duševní bolesti mého otce.

Prarodiče dávají rodičům dítěte ducha a duši.

Když rodiče opouštějí tento svět, končí v člověku vnitřní nejistota – zklidňuje se. Vysvětluje se to tím, že už o rodiče nemá starost. To je také pravda – z hlediska fyzického života. Nyní začne člověk pociťovat jakýsi nejasný pocit viny, a ať se sebevíc utěšuje, stejně s tím nic neudělá – pocit viny vůči rodičům nemizí.

Kdo nedokáže nebo nechce odpustit svým rodičům, nesplní hlavní úkol svého života. V jeho duši zůstane navždy pocit viny. Pocit viny vede k onemocnění srdce. Nepravidelností krevního oběhu trpí celé tělo. Správné vyhodnocení dobrého a špatného je pro většinu lidí obtížné. Lehčeji se rozpozná špatné, jež ve svých projevech bije do očí a skřípá v uších. Klamná podvodná dobrota může oklamat každého, dokonce i samotnou oběť. Vezměte si na pomoc své pocity a dívejte se lidem do očí – v nich je pravda.